

[Wilhelm]

kundgørelser, som man må konkludere at det er rimeligt nok, at borgerne får lov til at kende indholdet af.

Men så sagde justitsministeren, at det ikke var det, vi havde foreslået, for så vidt han kunne læse forslagene, har vi foreslået, at alle kundgørelser bliver offentliggjort. Det har vi altså ikke. Vi har kaldt det de kundgørelser, der indeholder retningslinjerne for politiets arbejde. Det er selvfølgelig lidt svært at afgrænse, hvad man kalder retningslinjerne. Jeg har givet eksemplet med postplanen. Det mener jeg ikke er retningslinjer for politiets arbejde hørende under det, vi ønsker offentliggjort. Vi har forsøgt at vise, at det ikke er tilfældet i det sidste afsnit i bemærkninger, hvor der udtrykkeligt står:

»Vi skal understrege, at forslaget alene dækker kundgørelser, som indeholder retningslinjer for politiets arbejde. Skulle man fortsat ønske hemmelighedskræmmeri om de kundgørelser, der vedrører andre spørgsmål, anser vi ikke det for nogen alvorlig sag.«

Det er muligt, at ministeren også mener de formularnumre, politiet skal benytte ved det ene og det andet arbejde. Det er retningslinjer for politiets arbejde, men det er altså ikke det, der interesserer os her. Vi må prøve at finde en præcisering af begrebet »retningslinjerne«, men jeg vil godt klart sige, at det hører bestemt efter vores mening til retningslinjerne for politiets arbejde, hvornår de er beføjet til at benytte de forskellige våben og tvangsmidler osv., og hvornår de er beføjet til, og under hvilke betingelser de er beføjet til at indkalde militær bistand til politiopgaverne. Det hører bestemt til de retningslinjer for politiets arbejde, vi mener at befolkningen, folketinget, pressen, offentligheden i det hele taget har krav på at få kendskab til.

Ministeren var inde på, at i hvert fald begyndelsen til vores bemærkninger til lovforslag nr. L 32 gjorde det meget forståeligt, at mange ordførere talte om mistillid til politiet og sådan noget, for dér skrev vi noget om »personer, der ser ud og opfører sig som en ungdomsbande«. Ja men det er jo tilfældet. Vi har jo et konkret eksempel i det bilag, vi har optrykt, hvor Københavns byret også fandt, at de pågældende så ud og opførte sig som en ungdomsbande, så at den, man ville sigte for vold mod politiet, ikke med nogen som helst rimelighed kunne formode, at det var politifolk, han stod over for, da han så

de fire læderjacker træde ud af en bil. Det er jo ikke bare noget, vi finder på. Der er masser af borgere, der påstår – det tager vi faktisk for pålydende – at de har opfattet det, som om de stod over for nogle rockere. Der var intet i optræden eller fremtoning, der kunne give dem andet indtryk. Blot for at illustrere, at det ikke er noget, vi finder på, har vi altså bragt et konkret eksempel, hvor byretten oven i købet har taget stilling til spørgsmålet. Så meget om det.

Om politiets radio. Hvis man er i den lykkelige uvidenhed, at det er muligt at holde det hemmeligt, så kan jeg bedre forstå ordførerne, men det er det jo ikke, og det ville det heller ikke være med bedre udstyr. Det ville bare kræve flere penge på politiredaktionerne. Når vi ser dette som et led i mulighederne for kontrol med politiet, så er det, som vi omtaler i bemærkningerne, fordi vi faktisk – det står jeg inde for – ved flere lejligheder er blevet præsenteret for optagelser fra politiets radio, som, hvis man havde lov til at bruge dem, ville give en vis rimeligt begrundet debat om, hvorvidt de anvendte metoder havde været rimelige.

Vedrørende det konkrete tilfælde, som er nævnt i bilagene, har flere folketingsmedlemmer spurgt, om det kunne være rigtigt, at en forholdsordre over politiets radio lød: så trækker vi stavene, og så skal de have tæv! Dér er jeg, som jeg skriver i bemærkningerne, af radioamatører blevet gjort opmærksom på, at de selv har hørt det, men de må jo ikke bruge det og vil derfor ikke lægge navn til det.

Det kunne vi jo kontrollere, hvis det beholdt sig, som hr. Knud Lind siger, at det hele optages på bånd, og i første runde sagde han oven i købet, at alle samtaler, der indgik, blev optaget på bånd. Ja men det er jo ikke rigtigt, ellers lyver politiet og justitsministeren, og det tror jeg da ikke, for det har jeg jo spurgt om få dage efter den historie med, at nu skal de have tæv. Da spurgte jeg justitsministeren: findes disse forholdsordrer over politiets radio på noget bånd, og findes de indgående telefonsamtaler på bånd? Svaret er optrykt i bilagene: de indgåede telefonsamtaler findes i almindelighed ikke båndet, og den forholdsordre, det her drejede sig om, var allerede slettet, så vi ikke havde mulighed for at kontrollere, hvad der egentlig var sket. Vi måtte slå os til tåls med, at politidi-